Імена Революції

Наше майбутнє – це Європа

Імена Революції

Читать на русском

Додати як бажане джерело в Google

"Зустрічаємось о 22:30 під монументом Незалежності. Вдягайтесь тепло, беріть парасолі, чай, каву, хороший настрій та друзів", - з цього повідомлення у Facebook журналіста Мустафи Найєма рік тому почався ЄвроМайдан.

Тоді навряд чи хтось з перших учасників акції протесту міг собі уявити події наступних місяців: розгін студентів, сутички на Банковій, спроби штурму Майдану, вулицю Грушевського, перші смерті активістів, переслідування та катування, розстріли на вулиці Інститутській та втечу Віктора Януковича.

"Українська правда" запросила активістів та волонтерів Майдану згадати найбільш важливі для них події 94 днів протесту та відповісти на запитання яким чином він їх змінив. Ми, в свою чергу, завдяки їхнім спогадам відновлюємо хронологію усіх подій.

Інна Неродик, 26 років

Під час Євромайдану і зараз: журналістка 5 каналу.

"Прийшла на революцію, а нікого немає", - такий твіт ввечері 21 листопада написала журналістка 5 каналу Інна Неродик. Разом зі своєю подругою Інна стала першою учасницею Євромайдану. Вже за 15-20 хвилин на площу підтягнулися й інші журналісти – Олександр Аргат, Ольга Сніцарчук, Влад Содель та Сергій Грішин.

Фейсбучні люди часто вибухають всі разом, гуртом обурюються. Так було і тоді, 21-го. Ми з подругою думали, що таке невдоволення точно виведе людей на Майдан. Ми не очікували, що прийдемо на порожню площу. Ми йшли подивитись, скільки зі "стурбованих" вийшло. А побачили тільки конструкцію для "йолки".

Але соцмережі зробили свою справу, і люди почали підтягуватися - хто по одному, а хто цілими компаніями. Спочатку, коли нас було небагато, міліціонер підійшов і спитав, чому ми там зібралися. "Та, так, гуляємо, пофотографуватися прийшли" – відповіли. І ми сфотографувалися. На пам'ять. Не знали, що на таку.

Я не можу сказати про найяскравіші спогади. Це – чоловік, який не міг ходити, сидів у візку, йому підносили бруківку, і він її ломом роздовбував, щоб більше шматків було. Дівчата, які вантажили це в мішки і носили на барикади. Вчительки, які після уроків, йшли на барикади і на підборах, вгрузаючи в пісок, в спідницях і колготках видовбували ту бруківку. Жінки, які котили шини на Майдан. Бабусі, які в подертому пальті жертвували в скриньки по 500 грн. Чоловіки, які куховарили.

Майдан змінив, думаю, всіх. Навіть коли він закінчився. Сотні тисяч коли прийшли вперше на Майдан? ПлАкати після 20 лютого. Несли тонни квітів. І навіть тих Майдан, думаю, змінив.

До чого б не призвели теперішні події, не можна називати це наслідком Революції Гідності. Це окремо. Революція була сильна і світла. І не тільки від палаючих шин.

Оленка Подобєд-Франківська, 29 років

Важливі новини

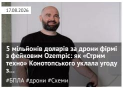

17.08.2026
5 мільйонів доларів за дрони фірмі з фейковим Ozempic: як «Стрим техно» Конотопського уклала угоду з...
#БПЛА #дрони #Схеми

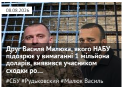

08.08.2026
Друг Василя Малюка, якого НАБУ підозрює у вимаганні 1 мільйона доларів, виявився учасником сходки ро...
#СБУ #Рудьковский #Малюк Василь

ЦЕНЗУРА
ЯК ОБІЙТИ БЛОКУВАННЯ І ЧИТАТИ НАШ САЙТ

Останні новини

По даті | По переглядам | По коментарям

21:22 «Торгівля людьми»: у Польщі розгорівся скандал через українську клініку сурогатного материнства
21:20 Триразовий абсолютний чемпіон світу Теренс Кроуфорд прибув до Києва
21:15 «Моральний урод і дурень»: Медведєв влаштував істерику через слова Стубба про Wildberries
21:12 Російський спецборт вилетів слідом за американським літаком із Москви
21:08 Україна у 2026 році отримує в рази менше ракет для Patriot, ніж торік, – Буданов 📷
Підписуйтесь на наш канал в Telegram. Оперативно про головне
21:05 Компенсація за втрачений дохід: у «Дії» запустили прийом заяв до Міжнародного реєстру збитків
21:00 Земельні ділянки та ВЛК: родина лікаря Катерняка з Бережан за рік оформила майже 9 га землі 📷
20:55 Телеканал Порошенка «Прямий» отримав статус критично важливого: співробітників можуть бронювати від мобілізації 📷
20:49 «Ковчег» за 4,4 мільярда: Харківська обласна лікарня додала понад 1 мільярд гривень на підземну лікарню та паркінг
20:45 «Агенція оборонних закупівель» контрактує китайські дрони на майже 7 мільярдів гривень 📷
20:42 **РФ атакувала Чернігів «шахедом»: дрон влучив у будинок, постраждала дитина**

Під час Євромайдану: з самого початку координувала поселення приїжджих, потім організовувала центр допомоги біля Михайлівського – після розгону студентів та під час розстрілів активістів.
Зараз: координатор всеукраїнської мережі "Громадського сектору Євромайдану" (ГСЄ).

"На Майдан до Києва я потрапила десь 26-27 листопада. Думала, де приткнутися і стати корисною. Записалась у волонтери на поселення. На пункті реєстрації скерували до Оленки. Це ім'я діяло як пароль — її всі знали і вона у всьому орієнтувалась. Щось не розумієш? До Оленки. Якась позаштатна ситуація? До Оленки. Якість потреби? До Оленки" – згадує про своє знайомство із героїнею одна з учасниць Євромайдану.

Пам'ятаю, як стрімко почав поширюватися маленький простір під стелою. Як обростав спочатку торбами з їжею, термосами і рядами домашніх закруток.

І на цей майданчик виходило щодня більше і більше людей. Тоді у мене віри в те, що це початок революції, ще не було. Проте була паніка – "куди селити всіх цих людей".

Найбільше запам'яталися ночі, коли метро зачинялося і киян, що могли б забрати до себе на ніч, не ставало. О 22:00-23:00 закривалася остання кав'ярня в Глобусі і ми переходили в цілодобову неподалік. Усюди за нами хвостом ходили "наші тіхарі" - співробітники міліції, що постійно стежили за нами. За короткий час усі, хто займався поселенням, знав їх в обличчя. У "тіхарів" було три зміни.

А потім прийшла Ніч розгону, ранок у Михайлівському. У нас нічого не було - все лишилося на Майдані: від канцелярського приладдя до віри в те, що все обійдеться мирно. Довелося все спочатку робити.

Потім був Майдан, дерев'яні будиночки, в яких ми організували окремі сервісні служби: волонтери, поселення, кухня, теплі речі… День святого Миколая і Новий Рік. А далі — розстріли. І другий Михайлівський.

Найбільше запам'яталося, як всередині монастиря перевіряю, чи є у всіх, хто сидить чи лежить на долівці, каремати. Бачу чоловіка, накритого з головою білою чи то ковдрою, чи то простирадлом. Думаю, що йому ж незручно так лежати, треба поправити. Підходжу. Розумію, що він мертвий.

Ще пам'ятаю акуратно поскладані тіла - праворуч, відразу при вході в монастир, на травичці. І дуже мужніх лікарів, незворушних і спокійних….

Майдан дав мені певність в тому, що кожне добре діло рано чи пізно долає стіну зла. Показав мені людей, якими я захоплювалася, навіть не знаючи їхніх імен. Майдан відновив мою віру в цю країну. Тепер я вірю - навіть якщо нам не вдасться змінити все цього разу, то ще буде неймовірна кількість впертих мрійників, готових відновлювати цю країну, немов фенікси, з попелу , знову і знову.

Єгор Петров, 27 років

Під час Євромайдану: автор "Краплі в океані" та багатьох інших плакатів спільноти "Страйкплакат".
Зараз: сспіввласник BANDA agency. Займається також некомерційними проектами, брав участь у створенні рекламного ролика " Кожен з нас".

Самое сильное впечатление лично для меня – первый день после избиения студентов.

На Михайловской, 30 ноября, я встретил много друзей, мы обсуждали новости, думали, что можем сделать. И все же было ощущение абсолютной беспомощности.

Я решил делать то, что умею. Пошел домой и нарисовал "Каплю", а потом и другие плакаты.

В некоторые моменты было страшно – мы с друзьями делали плакаты, да и вообще много всего. Нам звонили с неизвестных номеров, и просто бросали трубку. Еще помню, как было страшно во время февральских событий.

Помню 11 декабря. До 12 часов я был на Майдане, а потом пошел домой. Включил стрим, и тут начинается штурм. Смотрю на количество "Беркута", мне становится страшно. Где-то час я сидел и думал, что же мне делать, а потом оделся и побежал на Майдан. Увидел, как множество мужчин выбегают из соседних домов, приезжают на такси. За пару часов, наверное, несколько тысяч так набежало.

Вообще, когда мне становилось плохо, я просто шел на Майдан. Почистить снег, что-то принести, сделать, но главное быть там. Это давало ощущение покоя.

Майдан повлиял на мое отношение ко многим вещам, и не только мое. Например, в детстве у вас была собственная комната. Вас постоянно просили ее убирать. Это напрягало – лучше было погулять во дворе, посмотреть телевизор.

Но когда ты въезжаешь в свою первую квартиру, у тебя появляется что-то свое, за чем надо ухаживать. И это совершенно другие ощущения.

Вот со страной произошло то же самое. Сейчас я делаю вещи, о которых не мог даже подумать раньше.

Вот, например, ролик про армию для Минобороны. Это некоммерческий проект, который мы сделали вместе с Марком Рэймондом Уилкинсом. Мы потратили много времени и денег.

Но важно не это. До Майдана я бы даже не подумал, что вообще смогу работать с государством.

20:40 Українку, яка загадково зникла біля кордону США та Мексики, знайшли живою через рік
20:37 «Забирайтеся»: у Варшаві жінки влаштували конфлікт з українцями
20:31 РФ атакувала Херсонщину дронами та артилерією: загинув чоловік, 9 людей поранені
20:25 Трамп заявив про розмінування Ормузької протоки та пригрозив Ірану знищенням кораблів
20:20 «Утримайтеся від атаки на Європу»: журналіст The Insider розкрив деталі переговорів ЦРУ в Кремлі
20:14 РФ атакувала Запоріжжя дронами: горять авто, є поранені
20:08 Україна ризикує втратити 12 мільйонів тонн зерна через блокаду російських портів, — Bloomberg
20:03 Maudau скорочує частину штату через наслідки російських атак на логістичні комплекси
19:56 Вибух та масштабна пожежа біля міста Самар: на Дніпропетровщині оголосили термінову евакуацію
19:53 «Ми знаємо, що ви збираєтеся зробити»: очільник ЦРУ Реткліфф таємно відвідав Кремль через загрози європейським країнам
19:47 У Золотоноші після затримання військовими зник 40-річний чоловік: дружина заявила про підозру на вбивство

Теги новин

COVID-19 агрессия России Атака Війна Война ВСУ Вторжение Дональд Трамп Донбасс ДТП Зеленский ЗСУ Киев Київ коронавирус Коррупция Напад Росії на Україну Нападение России на Украину оккупанты окупанти Порошенко Путин Росія Россия СБУ США Украина Україна ЧП Эпидемия коронавируса

Наші опитування

Чи вірите ви, що Дональд Трамп зможе зупинити війну між Росією та Україною?

○ Так, повністю зможе
○ Частково зможе, але не відразу
○ Ні, не зможе
○ Це залежить від дій інших сторін
○ Важко відповісти

Голосувати

Показати результати опитування
Показати всі опитування на сайті

Євген Нищук, 41 рік

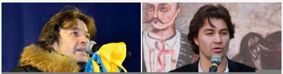

Під час Євромайдану: "Голос Майдану".
Зараз: міністр культури України.

Актор театру "Сузір'я" Євген Нищук запам'ятався українцям ще з часів першого Майдану 2004 року. Він приєднався до Євромайдану із перших днів та був там під час найзапекліших протистоянь. В тому числі і вночі 19 лютого.

Згадую себе на "брьоньовичку" біля парку Шевченка, від якого рухалася величезна колона людей, і це відчуття, коли не бачив навколо себе жодного клаптика асфальту, а тільки людські голови.

І ще 11 грудня, коли зайшов у профспілки, а потім почув звуки штурму і волання до киян, які аж до ранку з різних сторін бігли на допомогу. "Беркутівці" тоді вперше відступили.

Були й більш світлі моменти, коли на Новий рік всі разом артисти, які тривалий час не могли виступати на головних майданчиках на головні свята, зібралися разом.

Пам'ятаю штурм 18 лютого. Мене попереджали, що він має відбутися. Дорогу техніку з Майдану забрали, казали, що сцену мали спалити. Але я залишався, бо не міг не залишатися.

Сам не знаю, як тоді в мене виникла ідея спалювати будиночки новорічні, аби підтримувати вогонь, підказувати людям, в який бік їм краще рухатися, координувати їхні дії. Ці спогади залишаться на все життя.

Пам'ятаю, як принесли Жизневського. Це був такий ступор... Я не знав, що сказати, як розрадити родичів та хлопців-побратимів, які несли домовину. Тоді й знайшлася пісня "Плине кача", яку так любив Жизневський, і яка потім стала гімном...

Ми практично знаходимося в стані війни і це забирає багато людських зусиль та ресурсів у державі, створює перешкоди повноцінному відродженню країни. Разом із тим у нас чи не вперше є можливість робити ті речі, на які ніколи не наважувалися.

Я особисто наважився заборонити і не надавати ліцензії на прокат російських фільмів зі спотвореними історичними фактами, створити комісію і забороняти російські серіали і шоу-програми із людьми, які неодноразово висловлювалися проти українських цінностей, держави, історії, культури.

Ліда Паньків, 25 років

Під час Євромайдану і зараз: журналістка телеканалу СТБ.

Киянка Ліда Паньків запам'яталася повідомленням, яке їй надіслав один із співробітників "Беркуту" із проханням познайомитися. Ліда разом зі своїми друзями так само була на Майдані під час штурмів та протистоянь на Грушевського.

Рідко гуляю Майданом. Кажуть, вже рік пройшов, але болить, ніби ще вчора там мерзли ноги, німіли пальці, висихали сльози від газу і починали текти від смертей... Може, тому що Майдан триває. Тільки не в центрі Києва, а в центрі кожного з нас.

Сподіваюсь моїм дітям не доведеться жити в наметах, аби якийсь покидьок із сім'єю неотесаних виродків перестав обкрадати їхню крапну. Сподіваюсь їм не потрібно буде палити шини, аби захистити свій дім.

Звісно ж, сподіваюсь, що їм не доведеться кидати "коктейлі Молотова" у людей, які мали б захищати їх, але... про всяк випадок рецепт і секрети приготування обов'язково "здам".

А взагалі розказуватиму їм, як одна маленька людина може змінити весь світ. Якщо не повірять, тоді уже розкажу про Майдан і покажу фото та відеодокази.

Розкажу, як зайшла о 1-й ночі з їхніми двома тітками за кавою в кафе, а вийшовши, потрапила в оточення ментів-нелюдів. Це було 10-те грудня, якщо не помиляюсь. Як три тендітних дівчини пробирались через кільце Беркуту назад на Майдан, а не звідти.

Як за якихось півгодини до нас пішки прийшла чверть міста... Розкажу, як дідусь їхній кидав запальні пляшки в "звірів", як рятували людей, як перемогли.

Маркіян Мацех, 23 роки

Під час Євромайдану: придумав і реалізував акцію з піаніно перед ВВшниками.
Зараз: працює в IT-компанії ELEKS.

Це Маркіян грає на клавішах розфарбованого у синьо-жовті кольори музичного інструменту перед кордоном силовиків на знаменитому фото, що облетіло весь світ. Потім піаніно стало одним з символів української революції — на ньому грали всюди.

Піаніно було меседжем для міліціонерів — хто перед ними і якими ми є. Не знаю, чи моя акція дала якийсь конкретний результат, але десь за тиждень після неї була пригода, яка показала, що і по ту сторону тоді ще уявних барикад є до кого апелювати.

Подруга власниці хостелу, де я жив йшла по вулиці. Побачила автобус, у якому грілись міліціонери. Один із них у вікні зробив знак рукою, аби вона підійшла. Жінка так і зробила. Міліціонер на телефоні набрав смску "Ми з народом" і приклав до шибки автобусу.

Дуже запам'яталося 11 грудня. Ввечері я мав віднести гучномовець і фарби на Майдан. Коли я туди йшов, Майдан почали оточувати для зачистки. Народ запанікував – наступ йшов з усіх боків, вийти було неможливо. Людей підігнали під Львівську барикаду, інша група йшла зі сторони Європейської площі. Я вовтузився туди-сюди, не знав, куди притиснутись.

Подзвонив тато, кричав, аби я тікав. Але коли тато приїхав, то я почав переконувати його вертатись на Майдан. Він сказав: "Ну, добре. Як вмирати, то разом".

Тепер розумію: у кожного з нас великі можливості, якщо поставити собі ціль. З моменту виникнення ідеї з піаніно до її реалізації пройшло 3-4 дні, але ця акція мала результат.

Після Майдану я почав себе ототожнювати з Україною, патріотизм став персональним. Коли бачу український прапор – тягне на сльози.

Іван Сидор, 25 років

Під час Євромайдану і зараз: священик УПЦ Київського патріархату, дзвонар Михайлівського Золотоверхого монастиря.

В ніч на 11 грудня 2013 року Київ прокинувся від нічного набату, який доносився від Михайлівського собору. Це був не лише подзвін по безпечній і мирній Україні, яка після нічної спроби розігнати Майдан стала неможливою. Але й подзвін по режимові Януковича, і саме тієї ночі це стало зрозуміло. Бив у дзвони Михайлівського отець Іван Сидор, якого серед ночі розбудив телефонний дзвінок з невідомого номера. Тепер отець Іван допомагає збирати допомогу військовим на Схід і вірить, що люди почали більше вірити в Бога і з більшою довірою ставитись до церкви.

Я чітко пам'ятаю ту ніч, коли до мене зателефонував невідомий абонент, і просив бити у дзвони. Потім ще один дзвінок… і ще один… і ще… На ранок понад сотня пропущених дзвінків та смс, на які не зміг відразу відповісти, бо цілу ніч і аж до ранку ми зі студентами Богословської академії били у дзвони. Це був чи не перший за останні вісім століть набат.

Спочатку, ми хотіли просто скликати якомога більше людей до Майдану: ніч була дуже холодна і там стояло дуже мало мітингувальників. Лише на ранок я зрозумів, що звук дзвонів не лише скликає людей, але й очищає їхні душі. Зрозумів, коли мені телефонували і писали ті, хто стояли тієї ночі на Майдані: вони розповідали, що коли почули дзвони, то страх відступив, з'явилась впевненість, що їм вдасться вистояти.

Не виключаю, що цей звук дійшов і до сердець "Беркутівців", адже вони теж живі люди.

Після Євромайдану багато людей повірили в Бога – мені про це писали навіть атеїсти, які дякували, що УПЦ КП повернула їм віру в Творця. Багато колишніх прихильників МП переходять до нас. Було навіть люди казали, "хоч я мусульманин, але я вас дуже люблю".

Мені 25 років… Ніби не багато. Але хто б міг подумати, що першу закривавлену голову, перші сльози болю, страху і навіть першу людську смерть (вбитих активістів, яких з Майдану приносили до монастиря) я побачу тут, у святому місці?!

Христина Бердинських, 31 рік

Під час Євромайдану: автор проекту про волонтерів та учасників Майдану Єлюди.
Зараз: кореспондент видання "Новое время".

На початку грудня Христина, яка звільнилася із видання "Кореспондент" на знак протесту проти цензури,створила у Facebook групу Єлюди. В ній вона публікувала історії звичайних людей, що брали участь у революції. Влітку друком вийшла книга, яку Христина презентувала у декількох українських містах

Я хорошо помню ночь штурма Майдана 10 декабря. В тот день была на Майдане, но вечером уехала домой – нужно было писать статью для иностранного издания об олигархах, приближенных к Януковичу.

Статью я в тот вечер не написала. После полуночи, когда начался штурм Майдана, просто не находила себе места. Хотелось чем-то помочь, и я решила искать в сети водителей, которые могли бы подвезти людей на Майдан. Люди сами писали и хотели помочь, я была поражена смелостью и отзывчивостью. Когда я приехала на Майдан первым поездом метро, увидела, что людей на площади было очень много.

За время существования проекта я общалась с большим количеством волонтеров, активистов, но история 22-летней львовянки Оксаны меня потрясла больше всего. Девушка занималась организацией похорон Небесной сотни: покупала гробы, венки, обувь, одежду для покойников. Совсем юная, она, выслушивала упреки от родственников, которые отказывались от помощи: "Нам ничего не нужно, Майдан забрал наших детей". На вид хрупкая, молодая девушка и столько силы.

Майдан показал мне, что нет ничего невозможного, и насколько все зависит от людей. Я никогда не думала, что смогу выпустить книгу об историях простых участников Революции.

Святослав Вакарчук, 39 років

Під час Революції та зараз: лідер гурту Океан Ельзи.

Після спроби штурму в ніч 3 10 на 11 грудня Святослав Вакарчук організував концерт першого складу "Океан Ельзи" на підтримку Майдану. "Важливі речі єднають", - написав він у своєму twitter.

Я згадаю декілька історій, які викарбувалися в пам'яті. Вони в хронологічному порядку.

Дуже сильне враження справила на мене неймовірна кількість людей, яка зібралася на Майдані 1 грудня 2013 року після нічного розгону й побиття студентського мітингу під стелою в ніч на 30 листопада.

Звісно, з самого ранку поїхав на Хрещатик, в центр міста. Мені просто чудом вдалося опинитися в центрі цього величезного зібрання сотень тисяч, а може й мільйона, людей. На Майдані була створена така собі імпровізована трибуна на звичайній вантажівці, і я також тоді зміг сказати промову, абсолютно спонтанно. І це я запам'ятаю на все життя.

До речі, була ще одна річ, раніше за часом. Коли виступав перед студентами в листопаді на Євромайдані, я закінчив свою промову словами: "Все тільки починається". Насправді, я мав на увазі і хороше, і погане. Я й тепер повторюю ці слова, бо для мене це не якісь погані передчуття, а швидше керівництво до дії для всіх нас. Нам потрібно активно змінювати країну, не чекаючи поки хтось там інший зробить це за нас.

Надзвичайно сильним враженням став для мене вечір чи ніч з 10 на 11 грудня 2013 р. Я вже практично збирався лягати і, звісно, як усі ми в той час, проглядав стрічку новин і саме на Українській правді прочитав повідомлення великими літерами – ПОЧАВСЯ ШТУРМ МАЙДАНУ.

Включив 5-й канал, побачив що відбувається в цей час, швидко зібрався, сів в машину, заїхав за своїм водієм і ми разом пішли в епіцентр Майдану. Пам'ятаю ту кількість людей, яка буквально стікалась з усього Києва до центру міста, скільки я там зустрів своїх знайомих. До речі і Пашу Гудімова, й саме тоді у нас викристалізувалася ідея провести концерт саме так, як ми це і зробили за декілька днів, 14 грудня.

Ще один день пам'ятаю дуже добре - 22 січня 2014 року, день, коли вбили Сергія Нігояна. Прочитавши про його загибель, я просто заплакав. Роблю це вкрай рідко, а тут сльози самі йшли: загинула молода, розумна, освічена людина, ще й не української крові. У цьому всьому був символізм – Україна, українці перестали сприйматися по крові, а стали українцями по цінностям.

І останнє, страшний день, трагічна дата – 20 лютого 2014 року. Я пробрався до Верховної Ради (чудом потрапив, бо не маю ніяких посвідчень) і буквально вмовляв знайомих мені депутатів, які наважилися туди прийти і представляли не опозиційний на той момент табір, аби вони зареєструвалися та проголосували за постанову "Про засудження застосування насильства, яке призвело до загибелі мирних громадян України". І врешті це сталося. Можливо ця постанова не несла на собі великих юридичних наслідків, а от політичні були – вкрай важливі.

Що стосується особисто мене, то кардинальних змін не відбулося. Як раніше займався благодійністю, так і тепер це роблю, як до того зустрічався з людьми, спілкувався, так і зараз це роблю. Просто все це стало більш інтенсивним.

А от що справді змінилося, так це мій погляд на громадянське суспільство в нашій країні - ми стали більш активними, більш дієвими. Та попереду в нас ще довгий шлях.

Ілля Стронговський, 31 рік

Під час Євромайдану: автор серії політичних плакатів Revplakat, зображень "Йолки", таблички "Змінюємо країну, перепрошуємо за незручності", серії "Культурний вимір Майдану", "Позаземних агентів" та інших.
Зараз: Разом з Лілею Омельяненко запустив благодійний фонд "Добра листівка" dobralystivka.com, який підтримує реабілітаційні організації в Україні (зокрема житомирський фонд "Місія в Україну").

Коли я вперше потрапив на Майдан на початку грудня, винирнувши з якоїсь вулички у натовп, то просто був шокований. Здавалось, що там – живий організм, як океан Станіслава Лема. Жодні телетрансляції чи фотографії не передавали того, що там було.

Однієї ночі, шукаючи чим би допомогти, ми з товаришем вирішили, що чиститимемо Майдан від снігу. Знайти лопати ми змогли без проблем, а от місце, неочищене від снігу, було вже важче. Врешті решт, ми знайшли собі ділянку для роботи на Інститутській.

Ще одне дуже сильне враження - зародження анархітектури. Як на голий остов йолки почали вішати прапори і гасла. Усі ці топоніми на дощечках, розфарбовані каски...

Українцям притаманно все розмальовувати – живеш у хаті, розмальовуєш хату. Живеш на Майдані – маєш розмальовані намети. І каски. Уся ця творчість невимушена, спонтанна і вона прекрасна.

Благодійна ініціатива "Добра листівка" виросла з Майдану – ані Ліля, ані я до того особливо не переймались благодійністю. Я збирав кошти для "Місії в Україну", але невеликі, якісь тисяча-дві гривень. Агітував здавати гроші на памперси для діток з особливими потребами, але не уявляв, що можна робити щось таке у великих масштабах.

Зараз листівки продаються у 10 українських крамницях і в 4 країнах світу. Ця масштабність і готовність допомагати була б неможлива без Майдану.

Мене Майдан навчив довіряти людям. Не те, щоб я їм геть не довіряв раніше. Просто зараз кількість тих, кому довіряєш більша.

Ліза Шапошнік, 27 років

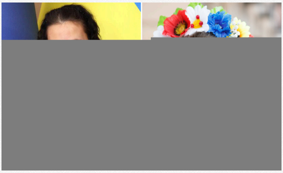

Під час Євромайдану: волонтер кухні у Домі профспілок.
Зараз: допомагає українським військовим у місті Щастя.

Інвалід з дитинства, хворіє на легку форму ДЦП. До подій Майдану Ліза не працювала. Коли почався Майдан, вона стала волонтером на кухні Євромайдану. У травні одружилася із волонтером Віталієм Поповим. На весіллі молодята були одягнені у камуфляжні штани і вишиванки, у Лізи замість фати — вінок.

Мої найяскравіші спогади про Майдан - це коли було повалено режим Януковича, коли він пішов. Друге - це коли, напевне, все скінчилося, та той момент, коли ми взяли і відстояли стеллу на Майдані. В кожного українця, в кожного з нас, назбирався біль, стало неможливо тримати його всередині. Перемогло те, що ми всі об'єдналися. Різні люди, різні долі, різні соціальні статуси. Всі ми стали разом та боролися разом. Головне - це єдинство.

Особисто мене Майдан навчив терпіти, чекати та боротися. Для інших, я думаю, цей урок такий самий. Тут є ще і заклик: досить закривати очі. Потрібно спостерігати та робити висновки. Надивившись на події у грудні, січні, лютому, побачивши людську кров, я не можу більше бути байдужою. Я і раніше ніколи не була байдужою, але не вірила, що можна щось змінити. Тепер я не сиджу осторонь. Я тут з нашими хлопцями. Я допомагаю чим можу нашим хлопцям, прибираю, готую їсти.

Василина Думан, 27 років

Під час Євромайдану: Авторка ідеї серії фантиків "Euromaidan is...", керувала креативним відділом "Громадського сектору Євромайдану".
Зараз: Працює журналістом, у тому числі пише про війну на Донбасі. Займається допомогою "Мілітарному порталу".

Пам'ятаю ніч на 30 листопада, коли розігнали студентів. Я тоді пробувала знайти собі заняття і волонтерила спочатку на поселенні. Протест захлинався, багато хто вже поїхав. Тож було вирішено не поселяти більше людей.

Ми з моєю новою знайомою, Катею Оверченко, брели тоді майданом засмучені — мовляв, нічого не вдалося і все закінчується нічим. Аж Катя каже щось на кшталт : еее, ні, так діло не піде. Дивись, біля стелли лишилося безліч людей, які таки не мають де ночувати. Ми їх просто неба лишимо, чи що? У мене є база людей, що пропонували у себе поселяти. Інші може й не розуміють, навіщо, але я це все одно робитиму!

На Майдані ми знайшли Колю Виговського — він теж намагався допомагати протестуючим з поселенням. Коля був з головою закутаний у плед і не надто привітний. За кілька годин вони обоє стали учасниками нападу беркутні. Богу дякувати, обійшлися малою кров'ю — синцями і переляком.

Приреченість я відчула з першими смертями. Після короткої перерви потрапила до Києва у день, коли вбили Нігояна.

Веселість мені асоціюється з карпатським мольфаром. Найсправжнісіньким, правду кажу!

Я тоді стояла на Груші, розмовляла з товаришем, Олександром Лабецьким. Все гупає, в стіну за спиною вдаряється гумова куля, горять шини — все класично. Поряд човгає дідусь, схожий на безпритульного.

Він накульгує на одну ногу, ходить з палицею. Одягнений в якогось чорного кожуха, безрозмірні затерті штанці і якісь валянки. Дим від шин починає завертати у нашу сторону. Аж тут оцей дідусь спокійно до цього диму каже: "ти чого сюди йдеш? Тут тобі нема чого робити, йди туди!".

І я не вірю своїм очам, але димова завіса розвертається у сторону коридору силовиків.

Я повноцінно усвідомила, що людині потрібні не так їжа і гроші, як можливість бути потрібною. Коли така можливість є, останні покидьки стають здатними на геройство.

Пам'ятаю хлопця, який до революції здавав кров у пунктах прийому, щоб за гроші купити алкоголь. Так от, він з ризиком для життя возив дрова та автомайданив у інші способи. Загалом люди на Майдані з огляду на відчуття власної місійності дуже часто ставали вищими за самих себе і робили дуже гідні , часом героїчні вчинки.

Михайло Гаврилюк, 35 років

Під час Євромайдану: Активіст Четвертої Сотні Самооборони Майдану.
Зараз: обраний народним депутатом України від партії "Народний Фронт". Балотувався в 95 виборчому окрузі, що знаходиться в Ірпіні. Здобув 19,43% голосів виборців.

На Майдані з'явився після того, як дізнався про побиття студентів 30 листопада. 22 січня 2014 року на вулиці Грушевського в Києві бійці спецпідрозділу "Ягуар" на морозі роздягли Михайла Гаврилюка до шкарпеток і оголеного піддавали тортурам, а також знімали це на відео і фотографувалися з ним.

Найбільшим спогадом для мене є те, що почалася революція. І люди надіялися, що вона буде мирна, але вона була кривава. Мене найбільше вразило, що наші люди такі сміливі. Вони, виборюючи свої права, не боялися наставлених на них пістолетів. Бігли на пістолети і рушжя.

Під час Майдану я також познайомився з багатьма людьми. У мене є багато знайомих зараз, спілкуюся й досі. Частина з тих людей тепер є у моїй команді.

З тими хлопцями з "Ягуару", які мене били, також спілкувався. Вони мені розповідали, чому так поступили. Говорили, що під час Майдану їм і їх сім'ям погрожували, тому вони були злі. Але вони прості люди, і ми прості люди. На суді я навіть просив, щоб їх взяли на поруки і щоб вони не сиділи в тюрмі, а йшли на передову замість того, щоб сидіти. Від того користі більше. І я точно знаю, що деякі з них були на передовій і залишаються там. Починали з Харкова, коли там захопили адмінбудівлю, а потім були в Щасті. Де зараз, чесно кажучи, не знаю. Зараз у нас нормальні, чоловічі відносини.

Наслідком Майдану стало, що наш народ став більш дружний, і у важку годину ми готові стати на захист один одного. І нічого не боється. Що стосується держави, то ще нічого не змінилося. Але можливо через те, що в країні йде війна.

Мій особистий наслідок - те, що я був простим козаком, а став народним депутатом. Я такого собі і представити не міг ще рік тому. Після того, як ми погнали Януковича, ми з іншими козаками пробували притягувати до відповідальності інших корупціонерів, але нічого не получалося.

І ми зрозуміли, що так нічого довести не зможеш, і вирішили, що один з козаків має бути народним депутатом.

Юлія Марушевська, 25 років

Під час ЄвроМайдану і зараз: аспірантка Київського національного університету імені Тараса Шевченка.

Коли почався Майдан, Юлія дуже багато писала своїм друзям за кордоном, пояснюючи, що ж насправді відбувається. І потім з'явилася ідея записати все це на відео. Ролик I'm a Ukrainian переглянуло більше 8 мільйонів людей.

Я довгий час не називала своє ім'я. Тоді людей за стрічки викрадали, тож я трохи боялася. Але коли почались розстріли, і треба було говорити з журналістами - зрозуміла, що мушу назвати. Дмитро Кисельов на російському телебаченні два сюжети тому відео присвятив - і мій дідусь навіть повірив, що я шпигунка. Сказав: "Я не розумію, що ти там кажеш, але мені сусіди хату спалять". Довелося переконувати.

На Майдані люди знайшли для себе зміст життя. І це для мене найбільше досягнення і та зміна, яку я побачила у суспільстві. Бізнесмени, які до того цікавилися лише своїм прибутком, почали цікавитися державою і допомагати їй. Домогосподарки почали волонтерити. Люди знайшли новий зміст життя, і цей зміст пов'язаний із Україною. Для мене це супервідчуття.

Зараз я на останньому році аспірантури. За цей час я об'їздила десятки країн, виступаючи перед іноземною аудиторією та розповідаючи про події в Україні. Я виступала у Гарварді та Стенфорді. Мене запрошували працювати міжнародні організації та деякі українські партії. Я відмовилася. Зараз Україна найцікавіше місце в світі - нікуди не хочеться їхати, що більше бачу, то чіткіше це розумію

Я бачу, як у молоді це викликає інтерес. Підлітки із заможних країн, котрі мріяли лише про нові айфони під подушку, завдяки Майдану і подіям в Україні, починають все переоцінювати. У них з'являються нові цінності, наприклад поняття героїзму у 21 столітті.

Україна зараз продукує нові смисли у всьому світі. Подорожуючи із країни в країни, виступаючи перед людьми, я це дуже помічаю.

Олеся Жуковська, 21 рік

Під час Євромайдану: працювала фельдшером, була волонтером-медиком.
Зараз: студентка Національного медичного університету імені Богомольця.

20 лютого її поранив снайпер біля Лядських воріт, коли вона несла ліки з Михайлівського собору в медпункт на Майдані Незалежності. Куля влучила в шию. Доки Олесю везли швидкою, вона втратила багато крові і встигла написати в соцмережу, що помирає. На щастя,дівчина вижила. Зашивали рану без наркозу. Лікар тоді сказав їй: "Ти народилася в сорочці. Якби куля на сантиметр пройшла правіше, ніхто б уже не допоміг".

Згадується і нервовий час, і такий більш добрий, приємний. На жаль, пам'ятається і негативний Майдан… Багато що пам'ятається.

Що би розповіла дітям і друзям? Напевно, що є щось важливіше, ніж буденність, ніж робота… Що якщо в людини є можливість щось змінити, варто використовувати цю можливість. Що потрібно боротися завжди.

Є люди, на яких хотілося б рівнятися, – не так навіть із Майдану, як ті, які є (поруч) зараз, які надихають власним прикладом. Після того, як я потрапила в лікарню, я побачила, як багато є людей, які допомагають, які провідують в лікарні, – навіть люди, які тебе не знають.

Майдан змінив місце мого проживання і спонукав вчитися на лікаря… Я працювала до того – і якби не Майдан, я б і не думала поступати сюди.

Володимир Парасюк, 27 років

Під час Євромайдану: командир сотні Самооборони. 21 лютого запам'ятався незапланованим виступом на сцені Майдану під час якого висловив недовіру надто обережній політиці опозиційних лідерів і пригрозив піти на озброєний штурм Адміністрації президента у тому випадку, якщо Віктор Янукович не буде відправлений у відставку до 10 ранку наступного дня.
Зараз: обраний народним депутатом України. Балотувався як самовисуванець в 122 окрузі, що у Львівській області. Отримав 56,56% голосів виборців.

У загальному плані мені найбільше запам'яталася дружба і єдність усіх ти, хто був на Майдані, бо одна спільна мета. Стосовно конкретного моменту – це момент, коли Майдан ринув по Інститутській. Це практично був двобій на Майдані. Це найбільше викарбувалося в пам'яті. Я на власні очі бачив, як вбили побратимів.

Я вважаю, що Майдан триває і досі. Був мітинг, який переріс в революцію, революція – в повстання, а повстання у війну, а все почалося з Майдану.

Майдан для мене був чистилищем. Пройшов Майдан і став зовсім інакшим і змінився в багатьох речах. Майдан забрав страх і дав дуже велику впевненість.

Українська правда

Теги: Активисты Евромайдан Майдан Революция

Юлія Більченко
ВИПУСКОВИЙ РЕДАКТОР

22 листопада 2015 г., 10:51 Переглядів: 7584 Коментарі: 0

Роздрукувати Надіслати товаришу

Коментарі:

comments powered by Disqus

2013-2026 © АНТИКОР — національний антикорупційний портал

Використання матеріалів сайту дозволено лише за наявності активного гіперпосилання на джерело. Усі права на тексти, зображення, фотографії та відеоматеріали належать їх авторам.

0.042885